

ANNEMIEK IS AMBULANCECHAUFFEUR

'Opeens besepte ik:
in die auto zit mijn zoon'

Als ambulancechauffeur Annemiek (51) naar een dodelijk ongeluk rijdt, blijkt het slachtoffer haar zoon Gian (19) te zijn. Ze is in shock. **"Ik heb heel hard gegild, het was te veel om te bevatten."**

Het is 21 november 2015 als Annemieks zoon Gian thuiskomt van een feestje. Hij is op dat moment bij zijn vader, Annemiek heeft co-ouderschap met haar ex-man. "Gian at samen met mijn jongste zoon Roan nog wat spareribs die over waren van het eten. Daarna zei hij zijn broer welterusten en ging hij naar zijn kamer. Maar blijkbaar besloot hij rond een uur of drie 's nachts om toch nog weg te gaan met de auto van mijn ex-man. Waarom hij dat wilde, zullen we nooit weten. Hij heeft nog ergens gepind, daarna hebben vrienden hem zien rijden. Gian is nog even uitgestapt om met ze te praten. Toen stapte hij weer in en ging hij naar huis."

Gigantisch in de prak

Annemiek is ambulancechauffeur en had die nacht dienst. "Om dertien over vier 's nachts kregen we een melding. Er was een auto tegen een boom geknald, de auto stond in brand. Het was onbekend hoeveel slachtoffers er waren en hoe die eraan toe waren. Toen we erheen reden, waren de brandweer en de politie er al. Ik wilde met de ambulance dichtbij komen, maar dat kon niet, er stond een taxi in de weg. Wij spreken altijd hardop uit wat we zien en ik weet nog dat ik zoiets zei als dat er een auto gigantisch in de prak was gereden. Er zat niets meer op zijn plek in de auto, het dashboard zat ergens halverwege. De bestuurder zat letterlijk in de bestuurdersstoel op de achterbank en het portier zat over de achterdeur heen, je kon de bestuurder van buitenaf niet eens meer zien."

Er was een kleine brand onder de motorkap geweest, maar die was al geblust. "Ik zag een aantal brandweermannen op hun knieën zitten. Ik ging ervan uit dat ze aan het reanimeren waren, dus we namen onze spullen mee om het te kunnen overnemen. Toen ik vlak bij de auto was, voelde ik: dit is foute boel. Ik herkende iets. Dit leek wel de auto van mijn ex. Het kenteken, een van de weinige onderdelen van de auto die nog intact waren, kwam me ook bekend voor. Ik vroeg een politieagent of zij het kenteken wilde checken. In mijn beleving duurde dat heel lang. Ik liep daar maar onrustig heen en weer. Iedereen begreep inmiddels wel dat er iets aan de hand was, ze hielden me goed in de gaten."

Dringt niet door

"De auto bleek inderdaad op de naam van mijn ex te staan, zei de agent na een tijdje. Ik ben naar een bankje bij het water gelopen, heb daar heel hard gegild, aan mijn haren getrokken, ben door mijn knieën gegaan en ik heb gezegd dat ik gek werd." Achteraf bleek de agent ook te hebben gezegd dat het slachtoffer geen man van 53 jaar was, maar een jonger iemand. Hij noemde zelfs de naam van Annemieks zoon Gian. "Ik schijn te hebben gezegd dat het Gian niet kon zijn, want hij had helemaal geen rijbewijs. Maar dat weet ik niet meer. Je brein beschermt je goed, het drong gewoon niet tot me door dat het mijn zoon zou kunnen zijn. Dat was te veel om te bevatten."

Annemiek besloot haar ex-man te bellen. "Hij nam de telefoon op. De agent die naast me stond, zag mijn blik veranderen en nam het gesprek over. Want op dat



'Ik wist niet of ik mijn uniform ooit nog wilde aantrekken'

moment ontstond er kortsluiting in mijn hoofd: als mijn ex niet in die auto zat, wie was het dan wel?"

Annemiek en haar collega reden terug naar de ambulancepost, haar collega nam het stuur over. "Ik was in shock en niet in staat om te rijden, ik heb ook geen idee hoe we weer op de post zijn gekomen. Ik weet nog wel dat mijn vriend Gerry naar mijn werk kwam en zei dat ik me maar moest omkleden. Maar ik wist niet of ik mijn uniform, mijn pakkie, ooit nog aan zou doen als ik het nu uit zou trekken, zei ik hem."

Te veel spanning

Gian bleek al maanden in de auto van Annemieks ex te rijden, maar daar was Annemiek niet van op de hoogte. "Mijn ex-man zei later dat hij dat ook altijd van zijn vader mocht. Nadat Gian was overleden, heb ik om die reden een tijd geen contact gehad met mijn ex. Dat was op advies van mijn therapeut: het bracht te veel spanning en boosheid met zich mee. Gian was al een keer betrap op school, toen is mijn ex gebeld. Mij hebben ze niet gebeld, anders was dit misschien heel anders afgelopen. Een paar dagen na het ongeluk zou Gian met mij naar de rijles gaan om te kijken hoeveel lessen hij nog moest hebben. Hij had al wel rijles."

Twee dagen na het ongeluk, toen ik hem voor het eerst zag in het mortuarium, besepte ik eigenlijk pas echt dat Gian was verongelukt. Gian was >

erg toegetakeld, anderen konden hem niet meer zien. De eerste keer dat ik hem zag, was gruwelijk. Maar ik ben een aantal keren bij hem geweest en het werd wel steeds iets minder moeilijk. We werden er goed bij begeleid, er werd gezegd langs welke kant we het beste konden kijken. Mijn vriend keek eerst, mijn ex-man en ik gingen daarna samen naar binnen. Ik heb Gian aangeraakt en gevoeld wat er allemaal kapot was. Ik voelde op dat moment echt hartpijn. Daar kunnen mensen ook aan sterven, heb ik weleens gelezen. Ik heb maandenlang letterlijk een heel hoge hartslag gehad."

Huilend wakker

Na het ongeluk kon Annemiek slecht slapen en kreeg ze op de gekste momenten flashbacks. De rouw beïnvloedde ook haar geheugen. "Ik was mijn wachtwoorden en pincode kwijt, en ik stond een keer huilend onder de douche omdat ik niet meer wist of ik nou eerst shampoo of eerst crèmespoeling in mijn haar moest doen. Mezelf verzorgen werd zo'n opgave. Ik had continu een kladblok bij me, want ik kon niets meer onthouden.

Door EMDR, wat ik een fantastische therapie vind, ben ik van mijn trauma afgekomen. We hebben Gian op vrijdag begraven en op maandag heb ik mijn werk gebeld. Ik moest hulp hebben, ik wist gewoon niet waar ik moest beginnen. Ik durfde nauwelijks meer naar buiten, het werd bijna een straatfobie. Ik vond de wereld buiten te eng. Mijn jongste zoon kreeg eerst therapie, ik moest op de wachtlijst. Toen mijn zoon zei dat ik echt hulp nodig had, werd het gelukkig meteen geregeld. De eerste maanden na het ongeluk ben ik elke dag huilend wakker geworden. Tot die dag dat ik in de badkamer stond en besepte: ik heb nog helemaal niet gehuild. Dan huil je weer omdat je niet gehuild hebt. En dan komt er een moment dat je weer een keer lacht of voor het eerst uit eten gaat."

Enorme stappen

In eerste instantie dacht Annemiek dat ze twee weken na de begrafenis wel weer aan het werk zou kunnen. Maar dat bleek te optimistisch. "Ik ben wel binnen twee weken op het werk geweest, dat was me geadviseerd omdat het anders te veel ineens zou worden. Het advies was ook om mijn uniform, dat ik in een kast had gepropt, zelf in de was te doen. Dat voelde voor mij als enorme stappen. Maar ik heb het gedaan. In mei 2016 ben ik voor het eerst weer meegegaan op de ambulance.

Gian was altijd apetrots op mijn werk. Na zijn dood werd het mijn missie om weer te gaan werken. Negen maanden na het overlijden van Annemiëks zoon kreeg ze een nieuwe klap te verduren. In augustus overleed haar ex-man, bizar genoeg op dezelfde manier. "De politie belde om half acht 's ochtends aan en klopte op de deur. Ook toen wist ik: dit is foute boel. Ik zag ze vanuit mijn huis staan en zonder open te doen rende ik naar boven, naar mijn vriend gillend dat de politie voor de deur stond. Dat was vluchtgedrag. Ik was bang dat het mijn andere zoon was, maar die was gelukkig thuis. Toen ik opendeed, vertelden ze dat ook mijn ex tegen een boom was gereden. Ik dacht: dit is een heel slechte grap. Maar het was zo."

'Ik wil anderen laten weten dat er een weg terug is, hoe zwaar je ook getraumatiseerd bent'

Buitenstaanders vroegen zich af of haar ex dit zichzelf had aangedaan. "Maar daar gaan wij niet vanuit, dat had hij nooit gedurfd. Hij was als de dood voor bloed, en wat als dit mislukt was? Mijn zoon en ik gaan er echt vanuit dat dit een ongeluk was. Na negen maanden durfde ik net weer een beetje naar de toekomst te kijken. Maar nu moest ik opnieuw in therapie. Mijn ex woonde alleen, ik moest zijn huis leeghalen, er was geen geld, hij had schulden. Maar ik was vastbesloten om mezelf er deze keer niet door uit het veld te laten slaan. Samen met mijn zoon heb ik zijn begrafenis geregeld, maar mijn zoon Roan heb ik alles laten bepalen. Dat vond ik het allerbelangrijkst, het was immers zijn vader."

Hoop houden

Annemiek wilde haar verhaal graag aan Vriendin vertellen. "Ik wil anderen laten weten dat er een weg terug is, hoe zwaar je ook getraumatiseerd bent. Het kan lang duren, maar het is belangrijk om hoop te blijven houden. Als het iets beter gaat, houd je daar dan aan vast. Ga verder, en ga door. Ik heb nog een zoon, daar wil ik voor leven, net als voor mijn vriend en mijn familie." Na het ongeluk is alles anders geworden. "Hoe je in het leven staat, hoe je naar dingen kijkt, en je mist altijd je eerste kind." De boom waartegen Gian verongelukte, staat er nog altijd. "Ik dacht eerst dat die het niet zou redden, maar hij bloeit nog elk jaar. Ik ben blij dat hij er nog is." 



En dan is het jouw kind dat alles overstijgt
Annemiek Valent € 19,95 Uitgeverij Mension

